

nost, an nepůsobí zpět. Než podmínkou závazku podle § 3 zákona ze dne 16. prosince 1930 č. 4 sb. z. a n. z r. 1931 jest mezi jiným i okolnost, aby si osoba výživou povinná nehleděla výdělečné činnosti uložené jí v § 1 zákona. Podle tohoto paragrafu má povinnost k výdělečné činnosti ten, kdo nemá jmění nebo stálých příjmů, aby z nich mohl úplně nahraditi potřebný náklad na výživu oprávněné osoby. Jměním jest souhrn všech majetkových práv osoby. Hostinská koncese o sobě, i když její majitel sám živnost neprovozuje, má majetkovou hodnotu a jest majetkovým právem a může býti i předmětem exekuce; jest tedy i jměním. Manžel žalované byl by tedy povinen k výdělečné činnosti podle citovaného § 1 jen, kdyby hostinská koncese manžela žalované o sobě nebyla dostatečnou, by z ní při zákonném jejím využití a případné exekuci mohlo býti uhrazeno výživné strany žalující. K tomu soudy měly přihlídnouti; že se tak nestalo a soudy v tomto směru neučinily potřebné zjištění, zůstalo řízení neúplným a třeba je v tom směru doplniti. Skutečné provedení bezvýsledné exekuce k nároku podle § 3 zákona vyživovacího není potřebí, zákon o tom nemá výslovného ustanovení a bylo by neúčelným a odporovalo by zásadám procesní hospodárnosti vésti exekuce, jichž bezvýslednost jest předem jistá.

Čís. 13258.

K závaznosti projevu strany o podrobení se žalobnímu nároku, učiněného při roku za projednávání sporu, se nevyžaduje, by byl přijat odpůrcem, ani by odpůrce navrhl vydání rozsudku pro uznání. Odvolání takového platně učiněného projevu jest vyloučeno.

(Rozh. ze dne 8. února 1934, Rv I 893/32.)

Mezitímním rozsudkem bylo pravoplatně uznáno, že žalobní nárok na náhradu škody jest proti všem třem žalovaným co do důvodu z polovice po právu. Při napotomním ústním jednání uznali žalovaní žalobou uplatňovaný nárok na náhradu škody 10.000 Kč a prohlásili, že jsou ochotni zaplatiti 5.000 Kč jako na ně připadající polovinu zažalované částky. Procesní soud první stolice uznal žalované povinnými zaplatiti žalobci rukou společnou a nerozdílnou 5.000 Kč. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání žalovaných a uvedl v otázce, o níž tu jde, v

důvodech:

Mylný jest názor dovolatelů, že prohlášení jejich právního zástupce při roku dne 14. března 1930, že žalobou uplatňovaný nárok na náhradu škody uznává ve výši 10.000 Kč a jest ochoten zaplatiti 5.000 Kč jako polovinu připadající na žalované, bylo pouhou nabídkou, která by musila býti buď výslovně nebo mlčky přijata odpůrcem, aby byla účinnou, a že z takového uznání, nebylo-li odpůrcem přijato, nelze nic vyvozovat.

vati, protože prý civilní řád soudní nezná jednostrannou vázanost na prohlášení, z něhož by měla jedna strana jen újmu a druhá strana všechny výhody. Naproti tomu jest uvést, že v souzeném případě nešlo o nabídku ke smlouvě, nýbrž i disposiční projev žalované strany před soudem při projednávání sporu týkající se oprávněnosti žalobního nároku, kterýmžto projevem se žalovaní vzdali odporu proti uznané části vymáhaného nároku. Šlo tudíž o částečné podrobení se žalobnímu nároku. K závaznosti projevu strany o podrobení se žalobnímu nároku, učiněnému při roku za projednávání sporu, se nevyžaduje, by byl odpůrcem přijat, ani by odpůrce navrhl vydání rozsudku pro uznání, a odvolání takového platně učiněného projevu jest již vyloučeno. Vyřízení tohoto disposičního projevu soudem bylo v tomto případě správně zůstaveno konečnému úplnému rozsudku, ježto se projev týkal jen části žalobního nároku a žalobce nenavrhl, aby byl vydán částečný rozsudek pro uznání.

Čís. 13259.

Obchodní pomocníci (zákon ze dne 16. ledna 1910, čís. 16 ř. zák.).
Zákonem není vyloučena dohoda stran, že dosavadní remunerace nebude na příště vyplácena.

(Rozh. ze dne 8. února 1934, Rv I 91/34.)

Žalobkyně byla zaměstnána jako úřednice u žalované společnosti a byla jí vyplácena počínajíc podzimním veletrhem 1921 pravidelně remunerace po každém veletrhu až do jarního veletrhu 1930. Za podzimní veletrh 1930, za jarní a podzimní veletrhy 1931 a za jarní veletrh 1932 nebyla žalobkyni remunerace vyplácena. Proti žalobě o zaplacení těchto remunerací namítla žalovaná, že žalobkyně prohlášením ze dne 18. listopadu 1931 výslovně svolila k tomu, by za podzimní veletrh 1930 a za oba veletrhy 1931 nebyla jí vyplácena poveletržní odměna, jež dříve představovala částečně dobrovolnou odměnu, částečně náhradu za práci přes čas, a souhlasila s tím, aby dosavadní její nárok na práci přes čas byl splacen a uhrazen tím, že počínajíc jarním veletrhem budou jí, pokud bude ve službách žalované, opět vypláceny poveletržní odměny, jimiž však budou kryty i veškeré nároky za práci přes čas, a že žalobkyně vzala na vědomí, že výši těchto odměn určí správní rada, a rozhodnutí jejímu se výslovně podrobila. **P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e** uznal podle žaloby, **o d v o l a c í s o u d** žalobu zamítl. **D ů v o d y:** Jestliže žalobkyně svolila k tomu, by odměna byla stanovena správní radou dle finančního výsledku veletrhu, nemohla jí jako zaměstnankyni nebyti neznámá finanční tíseň žalované strany a musela proto počítati s tím, že příště nedostane se jí snad odměny vůbec. Pakliže však přes to prohlásila, že se podrobuje rozhodnutí správní rady vždy plně a bez námitek, učinila tak dobrovolně, vážně, určitě a srozumitelně (§ 869 obč. zák.) a jest remuneraci ve smyslu tohoto prohlášení považovati jen za dobrovolnou odměnu, na niž žalobkyně nemá nárok.